

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem Alešem Korejtkem ve věci

žalobkyně: I. L.
státní příslušnost Ukrajina,
zastoupená Václavem Klepšem, advokátem,
sídlem AK Baranova 1026/33, 130 00 Praha 3 – Žižkov,

proti
žalované: Policie České republiky,
Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2020, č. j. CPR-4792-2/ČJ-2019-930310-V234,

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 17. 8. 2020, č. j. CPR-4792-2/ČJ-2019-930310-V234, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku nahradit žalobkyni k rukám zástupce žalobkyně Václava Klepše, advokáta, náklady řízení ve výši 9.208 Kč.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 17. 8. 2020, č.j. CPR-4792-2/ČJ-2019-930310-V234, ve spojení s rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 4. 12. 2018, č. j. KRPE-85129-50/ČJ-2018-170022-SV, bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon č. 326/1999 Sb.“ či „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 3 let, neboť pobývala na území České republiky od 30. 12. 2017 neoprávněně bez platného oprávnění k pobytu.
2. Proti rozhodnutí žalované (které tvoří společně s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně jeden celek) podala žalobkyně žalobu, v níž předně namítala (viz vymezení základních žalobních bodů zástupcem žalobkyně při soudním jednání dne 26. 10. 2020), že správní orgány opomněly jednat jako s účastníkem řízení s jejím bývalým manželem (otcem dvou nezletilých dcer žalobkyně – D. L., státní příslušnost Ukrajina, bytem X, a V. N. L., které na území České republiky taktéž pobývají bez platného oprávnění k pobytu) a současným (dle tvrzení žalobkyně) druhem R. L. (jemuž bylo uloženo soudní i správní vyhoštění a je zařazen v evidenci nežádoucích osob od 4. 1. 2016 do 4. 1. 2021), s nímž žije od příchodu do České republiky (při soudním jednání dne 26. 10. 2020 žalobkyně uvedla, že rozvod byl jen formální a cílem rozvodu bylo získat sociální podporu od státu). Dále žalobkyně správním orgánům vytkla, že v odůvodnění jejich rozhodnutí absentuje úvaha ohledně nejlepšího zájmu nezletilých dcer žalobkyně (které při soudním jednání dne 26. 10. 2020 k dotazu soudu prostřednictvím svého zákonného zástupce výslovně uvedly, že nebudou v soudním řízení uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení). V této souvislosti žalobkyně zdůraznila, že se správní orgány dostatečně nevypořádaly se závěry obsaženými ve zprávách Speciálně pedagogického centra při Mateřské škole, Speciální základní škole a Praktické škole Hradec Králové, Hradecká 1231, 500 03 Hradec Králové (zpráva ze dne 9. 5. 2016, č. j. 731/2017, a obdobná zpráva ze dne 12. 9. 2018, č. j. 1332/2018, která byla předložena při soudním jednání dne 26. 10. 2020), dle kterých starší dcera žalobkyně D. L. přechod do jiného jazykového prostředí a školského systému „s nejvyšší pravděpodobností“ nezvládne bez vážných psychických následků, jež mohou být i trvalého charakteru v podobě vážného a nezvratného poškození zdravotního stavu D. L. Žalobkyně poukázala též na vrozené onemocnění srdce mladší dcery. Dle žalobkyně je vzhledem k současné ekonomické situaci Ukrajiny vyloučeno, aby na Ukrajině byly speciální vzdělávací potřeby starší dcery žalobkyně uspokojeny. Odkazy správních orgánů na závěry orgánů veřejné moci, které rozhodovaly o četných žádostech žalobkyně a jejích dcer o mezinárodní ochranu (žalobkyně podala 5 žádostí, D. L. 6 žádostí, a V. N. L. 4 žádostí), nelze dle žalobkyně bez dalšího využít, neboť tyto závěry nejsou dostatečně aktuální a byly učiněny v řízení s jiným předmětem. Podle žalobkyně též správní orgány „pro ni z nepochopitelného důvodu polemizují“ s povinností státu „umožnit dětem bez ohledu na jejich pobytový status absolvování školní docházky“. Dle žalobkyně měly správní orgány vzhledem k výše uvedenému a vzhledem tomu, že žalobkyně porušila pouze „pobytová pravidla“, zvážit uložení jiného opatření než správního vyhoštění – např. vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území (toto řešení

žalobkyně označila za akceptovatelné řešení její situace i při soudním jednání dne 26. 10. 2020).

3. Žalovaná ve vyjádření k žalobě setrvala na závěrech obsažených v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které je dle jejího názoru věcně správné a zákonné, a navrhla, aby soud žalobu zamítl.
4. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalobou napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
5. Prvá základní žalobní námitka (správní orgány opomněly jednat jako s účastníkem řízení s bývalým manželem žalobkyně) žalobkyni vůbec nepřísluší. V žalobě proti rozhodnutí správního orgánu musí žalobce tvrdit zkrácení na svých vlastních subjektivních právech, tj. musí jít o subjektivní práva náležející žalobci, nikoliv třetí osobě (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 – 42, č. 906/2006 Sb. NSS, nebo rozsudky téhož soudu ze dne 26. 11. 2009, č. j. 5 As 95/2008 – 73, a ze dne 27. 12. 2013, č. j. 8 As 40/2013 - 27). Žalobu podle § 65 odst. 2 s. ř. s. může podat nejen ten, kdo byl účastníkem řízení, ale i ten, s kým správní orgán protizákonně jako s účastníkem řízení nejednal. Údajný (dle tvrzení žalobkyně) druh žalobkyně měl přitom možnost aktivně se zapojit do řízení, z něhož vzešlo žalobou napadené rozhodnutí, event. v samostatné žalobě podle § 65 odst. 2 s. ř. s. namítat opomenutí jeho účasti na řízení (srov. shodně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2019, č. j. 6 Azs 116/2019 – 22). Nic z toho tvrzený druh žalobkyně neučinil (ani se v soudním řízení nedomáhal postavení osoby zúčastněné na řízení, byť o něm nepochybně musel být žalobkyní informován, žije-li s žalobkyní skutečně ve společné domácnosti) a žalobkyně (která svého bývalého manžela v rozporu s § 34 odst. 2 s. ř. s. v návrhu ani neoznačila jako osobu, která přichází v úvahu jako osoba zúčastněná na řízení) není oprávněna námitky, které měl uplatnit on sám, uplatňovat svým jménem v tomto řízení.
6. Pokud jde o druhou základní žalobní námitku, Nejvyšší správní soud (s odkazem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva - zejména rozsudek ze dne 9. 4. 2019, I. M. proti Švýcarsku, stížnost č. 23887/16, a rozsudek ze dne 8. 11. 2016, El Ghatet proti Švýcarsku, stížnost č. 56971/10) dospěl v odůvodnění rozsudku ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019 - 40, k závěru, že dle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. Toto hledisko nejlepšího zájmu dítěte přenáší Evropský soud pro lidská práva (ESLP) i do posuzování zásahů smluvních stran Úmluvy do rodinného života cizinců ve smyslu čl. 8 Úmluvy, jež se dotýkají (především nezletilých) dětí, a přisuzuje mu zejména ve své recentní judikatuře zcela zásadní význam, byť ne v tom smyslu, že by musel zájem (především nezletilých) dětí vždy a za všech okolností převládnout nad konkurujícím veřejným zájmem, ale právě především z hlediska procesního, tedy ESLP posuzuje, zda skutečně příslušné správní orgány a soudy věnovaly dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte, který jsou povinny také v konkrétní věci definovat, a případným konkurujícím veřejným zájmem, a zda tuto svou úvahu ve svých rozhodnutích dostatečně a přezkoumatelně vyjádřily.

7. Z judikatury ESLP tak zřetelně vyplývá, že je nutno se pečlivě zabývat situací nezletilých dětí, v úvahu je nutno brát především věk dítěte, míru závislosti na péči rodičů, relevantní je ale též podle Nejvyššího správního soudu např. míra jejich integrace do společnosti. Jak zdůraznil Nejvyšší správní soud ve výše zmiňovaném rozsudku, nejlepší zájem dítěte neznamená, že je třeba přijmout všechny děti, kterým by se lépe žilo ve smluvním státě Úmluvy, nicméně je třeba ho považovat za středobod úvah a přiznat tomuto zájmu rozhodující význam (rozsudek ze dne 14. 1. 2016, Mandet proti Francii, stížnost č. 30955/12, body 56–57). Při určení nejlepšího zájmu dítěte státy požívají prostor pro uvážení. Rozpor s článkem 8 Úmluvy nastane až za situace, kdy odůvodnění vnitrostátních rozhodnutí jsou nedostatečná a neobsahují posouzení protichůdných zájmů. V takovém případě není dle ESLP přesvědčivě prokázáno, že zásah byl přiměřený sledovanému účelu a byl odůvodněn naléhavou společenskou potřebou (rozsudek ESLP ze dne 21. června 2012, Fernsehgesellschaft SRG proti Švýcarsku, stížnost č. 34124/06, bod 65).
8. Lze tedy shrnout, že pokud může mít rozhodnutí správního orgánu dopady na dítě, a to jak přímo (je-li jeho pobytový status navázán na pobyt cizince), tak nepřímo (s ohledem na intenzitu vazeb dítěte na cizince, jehož povinnost vycestovat by fakticky vynutila změnu pobytu dítěte), musí být z rozhodnutí správního orgánu patrné, že se jeho souladem s nejlepším zájmem dítěte zabýval (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2020, č. j. 4 Azs 171/2019 – 25, bod 21). Správní orgány tedy musí v souladu s výše citovanou judikaturou ESLP a Nejvyššího správního soudu v konkrétní věci definovat nejlepší zájem dítěte a následně nalézt spravedlivou rovnováhu mezi nejlepším zájmem dítěte a případným konkurujícím veřejným zájmem (relevantní soudní judikatura však nejlepší zájem dítěte rozhodně neabsolutizuje a nevylučuje, aby při posouzení individuálních okolností nemohl převážet jiný konkurující zájem, jedná se pouze o příkaz k vyvažování různých protichůdných zájmů – viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2020, č. j. 2 Azs 241/2020 – 29, body 27 a 34).
9. Správní orgány, byť jinak své rozhodnutí odůvodnily velmi pečlivě (ostatně žalobkyně vůči závěrům, které se týkaly výlučně jí, žádné konkrétní námitky neuplatnila),¹ nejlepší zájem nezletilých dcer žalobkyně však výslovně a srozumitelně nedefinovaly (neuvedly např., zda je skutečně v nejlepším zájmu dětí žalobkyně zůstat na území České republiky, jak namítá žalobkyně, či nikoliv), a proto ani nemohly posoudit, zda nad těmito nedefinovanými zájmy nezletilých dětí žalobkyně převážily jiné konkurující zájmy. V dalším řízení proto bude nezbytné tento nedostatek napravit a jednoznačně uvést, zda je (či není) v nejlepším zájmu nezletilých dětí (které za jednání svých rodičů nenesou odpovědnost) žalobkyně zůstat na území České republiky, a pokud by tomu tak bylo, zda nad tímto zájmem může převážet jiný konkurující veřejný zájem a jaké přiměřené opatření k jeho ochraně je nezbytné přijmout. Správní orgány přitom mohou vyjít i ze závěrů

¹ Ostatně žalobkyně založila svůj rodinný život na území České republiky v době nejistoty ohledně jejího budoucího pobytového statusu, kdy zde hrozilo reálné riziko, že jí bude uložena povinnost opustit území (což se také opakovaně stalo, žalobkyni bylo správně vyhoštění uloženo dosud třikrát a žalobkyně nikdy toto rozhodnutí nerespektovala). Tato skutečnost je přitom pro posouzení přiměřenosti správního vyhoštění zásadní. K tomuto závěru opakovaně dospěl i ESLP (srov. rozhodnutí ESLP o přijatelnosti ze dne 26. 1. 1999, Sarumi proti Spojenému království, stížnost č. 43279/98, nebo ze dne 9. 11. 2000, Shebashov proti Lotyšsku, stížnost č. 50065/99), podle něhož představuje v obdobných případech vyhoštění cizince nesoulad s čl. 8 Úmluvy pouze zcela výjimečně (např. rozhodnutí o nepřijatelnosti ze dne 24. 11. 1998, Mitchell proti Spojenému království, stížnost č. 40447/98, nebo ze dne 22. 6. 1999, Ajayi a další proti Spojenému království, stížnost č. 27663/95).

Shodu s prvopisem potvrzuje

soudů vyslovených v řízeních o žalobách žalobkyně a jejích rodinných příslušníků proti rozhodnutím o jejich četných žádostech o udělení mezinárodní ochrany (to, jak žalobkyně zneužívala azylový systém České republiky, je patrné např. z odůvodnění rozsudku zdejšího soudu ze dne 29. 8. 2018, č. j. 50 Az 1/2018-108, který je dostupný na www.nssoud.cz). Je však třeba si uvědomit, že od vydání těchto rozhodnutí uplynula doba několika let a že rozhodnutím o mezinárodní ochraně není ukončován pobyt žadatelů na území České republiky (žadatel o udělení mezinárodní ochrany totiž má možnost upravit svůj pobytový status dle zákona o pobytu cizinců), a proto tyto závěry nelze bez dalšího přebírat. Správní orgány by též měly ověřit aktuálnost (event. prostřednictvím odborného vyjádření či posudku znalce též správnost) žalobkyní neustále akcentovaných závěrů Speciálně pedagogického centra při Mateřské škole, Speciální základní škole a Praktické škole Hradec Králové, dle kterých starší dcera žalobkyně D. L. „s nejvyšší pravděpodobností“ přechod do jiného jazykového prostředí a školského systému nezvládne bez vážných psychických následků, jež mohou být i trvalého charakteru v podobě vážného a nezvratného poškození zdravotního stavu. V této souvislosti bude též nezbytné zabývat se tím, zda na Ukrajině v současnosti existují dostupné speciální vzdělávací instituce pro děti vyžadující zvláštní péči (např. pro děti s mentálním handicapem), jaká je obecně situace těchto dětí (např. zda jsou diskriminovány apod.) a zda je na území Ukrajiny nadále dostupná ambulantní a hospitalizační péče, jak Nejvyšší správní soud v minulosti v jiných věcech konstatoval (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2020, č. j. 2 Azs 382/2018 – 67, bod 8). Je však třeba na tomto místě zdůraznit, že samotná špatná ekonomická situace v zemi původu překážku vycestování, resp. uložení správního vyhoštění nezakládá, přičemž Ukrajinu rozhodně není možno považovat za zhroucený stát neschopný vykonávat základní státní funkce (srov. např. usnesení ze dne 1. 6. 2017, č. j. 9 Azs 14/2017 – 30, bod 24). Vzhledem k výše uvedenému soud neprovedl pro nadbytečnost důkaz zprávou UNICEF z roku 2020, z níž mělo plynout riziko nárůstu chudoby dětí na Ukrajině² [odhlédne-li soud od toho, že žalobkyně tuto zprávu předložila až při jednání soudu dne 26. 10. 2020, nadto v anglickém jazyce, byť se jedná o zprávu z dubna roku 2020 a žalobce byl k jednání předvolán již dne 22. 9. 2020 (takový postup soud hodnotí jako nekorektní a pokud by se opakoval, hodnotil by jej soud jako procesní obstrukci)], či zprávou UNHCR [soudu byla předložena taktéž v anglickém jazyce, navíc byla vyhotovena až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§75 odst. 1 s. ř. s.)], z níž mělo plynout, že na Ukrajině došlo k výraznému zhoršení ekonomických podmínek a (obecně) „ke zhoršení podmínek osob s handicapem“.

10. Po doplnění podkladů pro vydání správního rozhodnutí správní orgány znovu posoudí, zda je správní vyhoštění v délce 3 let přiměřeným a nezbytným (z hlediska veřejného zájmu) zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně a do zájmů jejích dětí, nebo zda je místo správního vyhoštění vhodnější žalobkyni uložit „pouze“ povinnost opustit území (§ 50a zákona o pobytu cizinců), jak navrhuje žalobkyně [je však zcela zjevné, že za

² Pouze pro úplnost soud dodává, že i v samotné České republice dle veřejně dostupných zdrojů žije v chudobě více než 100 tisíc dětí a 20 tisíc dětí je v závažné bytové nouzi (<https://www.info.cz/zpravodajstvi/cesko/prekvapiva-cisla-pres-sto-tisic-deti-v-cesku-zije-v-chudobe>).

Desetina lidí žijících v České republice trpěla loni příjmovou chudobou (<https://www.czso.cz/csu/czso/prijmova-chudoba-ohrozuje-necelou-desetinu-obyvatel>). Taktéž Česká republika se potýká s problémem diskriminace osob se zdravotním postižením (viz např. https://nrzp.cz/wp-content/uploads/2013/01/images_docs/PROGRESS_Vystupy_Vysledky-dotaznikoveho-setreni_2.pdf), a proto námitky žalobkyně týkající se těchto oblastí nelze považovat pro další rozhodnutí za rozhodující.

Shodu s prvopisem potvrzuje

dané situace (žalobkyni bylo dosud třikrát uloženo správní vyhoštění a žalobkyně zneužívala azylový systém České republiky) se nelze zásahům do soukromého a rodinného života žalobkyně a členů její domácnosti zcela vyhnout a dotčené osoby tak budou pravděpodobně nuceny jistá omezení strpět – k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2017, č. j. 1 Azs 376/2017 – 26, bode 36]. I při rozhodování o povinnosti opustit území je však nutné zvažovat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života cizince (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017 č. j. 7 Azs 24/2017 – 29, č. 3574/2017 Sb. NSS), nicméně tato úvaha bude z povahy věci odlišná než v případě správního vyhoštění, jelikož právo cizince na ochranu soukromého a rodinného života bude poměřováno s výrazně méně intenzivním zásahem.

11. Pokud jde o výtku žalobkyně, že správní orgány „*pro ni z nepochopitelného důvodu polemizují*“ s povinností státu „*umožnit dětem bez ohledu na jejich pobytový status absolvování školní docházky*“, pak tu soud důvodnou neshledal. Není pochyb o tom, že se práv uvedených v čl. 33 Listiny lze domáhat pouze v mezích zákonů, které toto ustanovení provádějí (čl. 41 Listiny), správní orgány proto správně poukázaly na § 36 odst. 2 zák. č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon), ve znění pozdějších předpisů. Samotné správní vyhoštění, které je legitimním administrativním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalců, nelze vykládat jako odnětí práva vzdělání. Čl. 2 Protokolu č. 1 k Úmluvě ani jiné ustanovení mezinárodního práva nezakládá právo cizince na pobyt v zemi, kterou si zvolí (srov. např. 15 zahraničních studentů proti Spojenému království, rozhodnutí Komise ze dne 19. 5. 1977, stížnost č. 7671/76, DR 9, s. 185, či Dabhi proti Spojenému království, rozhodnutí Komise ze dne 17. 1. 1997, stížnost č. 28627/95, atd.).
12. Jelikož jedna ze základních žalobních námitek byla důvodná, soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (výrok I; § 78 odst. 1 s. ř. s.).
13. Dle § 60 odst. 1 s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.
14. Soud proto úspěšné žalobkyni přiznal proti žalované, která ve věci úspěch neměla, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem (výrok II) tvořených:
 - a) odměnou advokáta za 2 úkony právní služby³ (sepis žaloby, účast na jednání před soudem) dle § 7 bodu 5. ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb. (2 x 3.100 Kč),

³ Náhrada odměny advokáta za převzetí a přípravu zastoupení (a s tímto úkonem spojená paušální náhrada hotových výdajů) žalobkyni nenáleží, neboť zástupce žalobkyně žalobkyni zastupoval již v řízení, z něhož vzešlo žalobou napadené rozhodnutí. K žalobě ze dne 27. 8. 2020 pak připojil kopii plné moci, která byla předložena již ve správním řízení. Nešlo tedy o „nové převzaté zastoupení vyžadující novou informaci“ (ostatně v žalobě žalobkyně v zásadě opakuje odvolací námitky). Ke stejnému závěru opakovaně dospěl i Nejvyšší správní soud. Např. v odůvodnění rozsudku ze dne 12. 7. 2017, č. j. 6 As 116/2017 – 53, bod 26, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*stejný advokát zastupoval stěžovatelku již ve správním řízení, není proto na místě přiznávat odměnu za převzetí a přípravu právního zastoupení*“. Shodně Nejvyšší správní soud rozhodl též ve věci sp. zn. 6 Afs 3/2017 (rozsudek ze dne 22. 3. 2017, č. j. 6 Afs 3/2017 – 39, bod 33), ve věci sp. zn. 6 Azs Shodu s prvopisem potvrzuje

- b) paušální náhradou hotových výdajů advokáta (dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.) spojených se dvěma úkony právní služby (2 x 300 Kč),
- c) náhradou cestovních výdajů (§ 13 odst. 1, 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) spojených s cestou vlakem z Prahy do Pardubic a zpět (2 x 105 Kč), náhradou za promeškaný čas za 6 půlhodin po 100 Kč (§ 14 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.); celkem činí cestovní náhrady a náhrada za promeškaný čas 810 Kč [210 + 600],
- d) daní z přidané hodnoty (21 %) ve výši 1.598 Kč, neboť advokát žalobkyně je plátcem této daně (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

Celkem 9.208 Kč.

15. Platební místo („k rukám zástupce žalobkyně“) bylo určeno v souladu s § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s., přiměřená lhůta ke splnění povinnosti uložené výrokem II pak v souladu s § 160 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s 64 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 26. října 2020

300/2016 (rozsudek ze dne 25. 1. 2017, č. j. 6 Azs 300/2016 – 28, bod 21) či ve věci sp. zn. 6 Afs 252/2016 (rozsudek ze dne 21. 12. 2016, č. j. 6 Afs 252/2016 – 35, bod 21; bez konkrétního odůvodnění pak postupoval obdobně i ve věcech sp. zn. 6 As 62/2014 a sp. zn. 1 Azs 174/2014), přičemž tyto závěry Nejvyššího správního soudu nebyly dosud zákonem předvídaným postupem (§ 17 odst. 1 s. ř. s.) rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu překonány.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Aleš Korejtko v.r.
soudce